

hooren en geen gekibbel, maar vooral hoefde ik die akelige jeneverlucht niet meer te ruiken."

De dokter liep van het raam naar de tafel; zijn voorhoofd was gerimpeld door den druk der gedachten.

"Je moet er vandaan!" sprak hij. "Hoe heet je familie en waar woont ze?"

"O in Arnhem en Nijmegen, de Zonnevelds en de . . . Ik weet zelf niet hoe ze allen heeten."

"'t Doet er niet toe! Zou je stiefvader er iets tegen hebben, als je zuster en je zelf à part gingen wonen?"

"O ja; vader houdt wel niets van Jans, maar hij wil haar toch niet missen, maar mij nog minder; een buffetjuffrouw kost geld en mij geeft hij den kost en een beetje kleeren, meer niet."

"Is hij je voogd?"

"Ja, dat zegt hij ten minste genoeg!"

"Dan is er niets aan te doen, niets, vrees ik!"

"Neeen," antwoordde zij treurig, "zoo lang Jansje leeft, vrees ik van niet! Was zij er niet meer, dan ging ik heen en hij zou 't wel laten mij terug te halen."

Frank kwam binnen; juist zooals de dokter dacht, had hij het geheele voorval, waarover Rose-Marie zich zoo ongerust maakte, reeds vergeten."

De dag van het vertrek naderde meer en meer; Jans knorde, klaagde en kermde den heelen dag; zij was hier zoo heerlijk en dat nare huis, maar de brieven van Giesinger werden steeds dreigender en het noodlottige oogenblik brak voor hen aan; 't afscheid van den dokter en zijn neef viel Rose-Marie het zwaarste.

"De heeren zijn zoo goed voor Jans en mij geweest, als waren wij echte dames," zeide zij naïf.

De rekening van het hôtél was zeer meegevallen en toen zij in de tram zaten, drukte de dokter haar nog op 't hart, dat zij, wanneer de nood aan de deur klopte, gerust op hem rekenen kon.

Den volgenden dag was ook Frank vertrokken.

VI.

Mevrouw van Haeren bewoonde een fraai, hoogst modern huis in de Vondelstraat, half villa, half heerenhuis, met veel bloemen achter de groote spiegelruit, tusschen de sierlijke gedrapeerde vitrages. De marmeren gang kwam uit op een glazen deur, en werd door een veelkleurige lantaarn verlicht, terwijl groote palmboomen de vestibule versierden.

Mevrouw van Haeren was er na den dood van haar man blijven wonen; zij was nog vennoot in de handelszaak door hem gedreven, en waarvan haar oudste zoon nu aan het hoofd stond. Deze zoon had een eigen gezin en woonde op een der hoofdgrachten; ook haar oudste dochter was getrouwd; de twee jongsten woonden bij haar in, evenals haar tweede zoon, die uit